

19 2025

WEEKKRANT

7 MEI

JAARGANG 86

EDITIE 1157

P900720

AFGIFTEKANTOOR:

2099 ANTWERPEN X

AZENDER:

HALEWIJNLAAN 92

2050 ANTWERPEN

SINT-MARGARETHA LICHTERVELDE

Liturgische lezingen

Hnd 13, 14-43-52

Paulus richt zich tot de heidenen

Apk 7, 9. 14b-17

Het Lam zal hen weiden

Joh 10, 27-30

Ik geef eeuwig leven aan mijn schapen

Soms drukt een eenvoudig gebaar zoveel meer uit dan woorden. Dat is zeker het geval als het gaat over wat ons nauw aan het hart ligt en wat er in ons leven echt toe doet. Zo herinner ik mij een oude film van de ondertussen al overleden Poolse cineast Kieslowski. De twaalfjarige jongen Pawel wil weten: waarom gaan de mensen dood? Van zijn vader, een universiteitsprofessor, krijgt hij alleen ontwijkende rationele antwoorden, maar die bevredigen hem niet. Wanneer hij bij zijn tante Irina op bezoek is en haar vraagt waarom wij leven, neemt ze de jongen in haar armen en drukt hem heel zacht en teder tegen zich aan. Zoiets moet het wel zijn... betoogt Irina. Vanuit haar geloof is de liefdevolle God het antwoord op Pawels vraag. En haar diepmenselijke gebaar van omarming vat haar geloof in Godsamen.

Het spreekt direct, het brengt God tot leven.

Waarom vertel ik dat? Omdat het mij doet denken aan het slotzinnetje van de tweede lezing van vandaag, uit de Apocalyps: *“En God zal alle tranen van hun ogen afwissen”*. Ook dat gebaar waarbij een vader of moeder de tranen afveegt van hun kind, is ongemeen krachtig. Als godsbeeld kan dat wel tellen.

We moeten hier eerst even blijven stilstaan bij die lezing uit de Apocalyps. Het is een visioen met merkwaardige beelden. Die gaan wij tegenwoordig spontaan niet meer ge-

bruiken, maar probeer toch eens in jouw fantasie datgene wat hier beschreven wordt, voor te stellen. Een onoverzienbare massa mensen van overal dragen witte kleren en hebben palmtakken in hun hand. Tekens van opstanding en vreugde. Ze staan voor de hemelse troon met in het midden het Lam. Van dat Lam wordt gezegd dat het de massa zal weiden en zal voeren naar de waterbronnen van het leven. Het is een hoopvolle verwikkelijkt droom voor al die mensen. Want waar ze vroeger verdrukt werden, misschien zelf ooit verdrukkers waren, zijn ze nu helemaal verlost. Hiertoe wordt het beeld gebruikt van gewaden wit wassen in het bloed van het Lam. De barmhartigheid van God zegeviert, want Hij bestrijdt wel de zonde, maar ver-

geeft de zondaar... Een prachtige liturgie met veel volk. Eén en al positieve toekomst. Je hoort de mensen zingen, juichen, want God spreidt zijn tent over hen uit en alle honger en dorst zijn verdwenen. Blijheid kan niet op. God zal bij zijn mensen wonen en alle tranen van hun ogen afwissen.

Als je dat visioen leest, krijg je een gelijkaardige ervaring als bij het bekijken van *“De Aanbidding van het Lam Gods”* van de gebroeders Van Eyck. Het aanbeden Lam bovenop een altaar is het onderwerp van het centrale paneel. Ook daar is het Lam Gods duidelijk een symbool van Jezus Christus. Er zijn verscheidene redenen waarom het Lam naar Jezus verwijst. Ik weerhoud er hier één, namelijk de verwijzing naar

hoofdstuk 53 van de profeet Jesaja. Daar beschrijft de profeet de figuur van de uitverkoren dienaar van Jahweh, die zal lijden voor het welzijn van het volk. Het is een indringende tekst die door de eerste christenen werd toegepast op Jezus, die zijn leven had gegeven voor de zijnen. Een verkorte versie van die tekst over plaatsvervangend lijden gaat aldus: *“Waarlijk, het waren onze ziekten die hij op zich nam, en onze smarten, die hij heeft gedragen. Hij werd doorstoken om onze weerspannigheid, om onze zonden gebroken; hij werd gestraft en dankzij zijn striemen is er voor ons genezing. Op hem heeft Jahwe laten neerkomen de schuld van ons allen. Hij werd gefolterd en diep vernederd, maar heeft zijn mond niet geopend, zoals een lam dat ter slachting geleid wordt”*.

De vierde zondag in de Paastijd is traditioneel Roepingenzondag, en dat hangt samen met het evangelie. Daarin noemt Jezus zichzelf een goede herder die zijn schapen kent, voorgaat en beschermt. Misschien denken we op deze Roepingenzondag spontaan aan priesters, paters, zusters, diakens, kortom, aan mensen die hun leven als herder toewijden aan God en zijn Kerk. Maar Roepingendag is veel meer dan dat, want alle mensen, dus ook wij, zijn geroepen om een goede herder te zijn.

Dat was al zo bij het begin van de schepping. Kaïn heeft zijn broer Abel vermoord, en God vraagt hem onmiddellijk waar zijn broer is. ‘Moet ik soms waken over mijn broer?’ reageert Kaïn uitdagend, en zo wordt meteen duidelijk dat hij geen herder, en zeker geen goede herder wil zijn, integendeel.

“Moet ik soms waken over mijn broer?” vraagt Kaïn dus, en het antwoord van God is “ja”. Hij zegt dat niet alleen tegen Kaïn, maar tegen alle mensen, en daarom zendt Hij zijn Zoon Jezus om ons te leren wat dat inhoudt. Jezus is een herder die zijn schapen kent, begrijpt en met hen meevoelt. Hij kent de doodsangst van de overspelig vrouw, en redt haar van de dood. Hij voelt de ellende van de blinde, en maakt dat hij weer ziet. Hij voelt mee met de lamme, en maakt dat hij weer kan lopen. Hij deelt de pijn van de melaatse, en geneest hem. Hij verzekert de berouwvolle moordenaar naast Hem aan het kruis dat hij vandaag nog in het paradijs zal zijn. Zo kent en begrijpt Hij de hoop, het verdriet, de angst, de pijn, de vreugde, de dromen van al zijn schapen.

Tekst: Dominicanen.org

Lam Gods Gebroeders Van Eyck © fotocredit: wikipedia